

ΣΑΝ
ΣΗΜΕΡΑ

Διάλογος με τον Γιώργο Μιχελακάκη για την Ιστορία και την ιστορική συνείδηση

Πες μου πως βλέπεις την ιστορία για να σου πω ποιος είσαι

Γεγονότα

1520 - Ο Φερδινάνδος Μαγγελάνος ανακαλύπτει έναν πορθμό, γνωστός σήμερα ως Πορθμός του Μαγγελάνου.

1805 - Ναπολεόντειοι Πόλεμοι: Ναυμαχία του Τραφάλγκαρ. Ο βρετανικός στόλος με επικεφαλής τον αντιναύαρχο Οράτιο Νέλσον νικά τον γαλλικό και ισπανικό στόλο στα ανοικτά των ακτών της Ισπανίας, σηματοδοτώντας σχεδόν το τέλος της γαλλικής ναυτικής δύναμης και αφήνοντας το βρετανικό ναυτικό ως τον αδιαμφισβήτητο κυρίαρχο έως τον 20ό αιώνα.

1879 - Ο Τόμας Έντισον εφευρίσκει στο εργαστήριό του μία λειτουργική ηλεκτρική λάμπα, την οποία δοκίμασε την επόμενη μέρα και διήρκεσε 13,5 ώρες. Αυτή είναι η εφεύρεση του πρώτου εμπορικά πρακτικού λαμπτήρα πυρακτώσεως.

1912 - Ο ελληνικός στρατός απελευθερώνει την Πρέβεζα.

1921 - Ο πρόεδρος των Η.Π.Α. Ουόρεν Χάρντινγκ δίνει την πρώτη ομιλία από Αμερικανό πρόεδρο εναντίον του λυτσαρισματος στις νότιες Πολιτείες.

1944 - Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος: η πρώτη επίθεση καμικάζε. Ένα ιαπωνικό πολεμικό αεροπλάνο που μετέφερε βόμβα 200 κιλών επιτίθεται στο HMAS Australia στα ανοικτά του νησιού Λέιτε.

1959 - Ανοίγει για το κοινό το Μουσείο Γκούγκενχάιμ στη Νέα Υόρκη, το οποίο σχεδιάστηκε από τον Φρανκ Λόιντ Ράιτ.

1966 - Ένας σωρός καρβουόσκονης καταρρέει στο χωριό Αμπερφάν της Ουαλίας, σκοτώνοντας 14 άτομα, κυρίως μαθητές.

1972 - Αεροσκάφος NAMC YS-11 της Ολυμπιακής Αεροπορίας συντρίβεται στις ακτές της Βούλας. 37 από τους επιβαίνοντες πνίγονται, ενώ 19 καταφέρνουν να σωθούν.

1994 - Η καταστροφική καταιγίδα του Ποδονίφτη πλήττει την Αττική, με τραγικό απολογισμό 14 νεκρούς.

2003 - Φωτογραφίζεται για πρώτη φορά ο πλανήτης νάνος Έρις.

Γεννήσεις

1833 - Άλφρεντ Νόμπελ, Σουηδός χημικός και μηχανικός

1907 - Νίκος Εγγονόπουλος, Έλληνας ζωγράφος και ποιητής

1917 - Ντίτζι Γκιλέσιπ, Αμερικανός τρομπέτιστας, διευθυντής ορχήστρας και συνθέτης

1949 - Μπενιαμίν Νετανιάχου, Ισραηλινός πολιτικός

Θάνατοι

1805 - Οράτιος Νέλσον, Άγγλος αντιναύαρχος

1969 - Τζακ Κέρουακ, Αμερικανός συγγραφέας

1984 - Φρανσουά Τρυφώ, Γάλλος σκηνοθέτης

1996 - Γεώργιος Ζωιτάκης, Έλληνας στρατιωτικός

1997 - Ιωάννης Ζίγδης, Έλληνας πολιτικός

Ο Ζωγράφος και συγγραφέας Γιώργος Μιχελακάκης

Όποιος επιθυμεί να επικοινωνήσει με τον Γιώργο Μιχελακάκη ή να καταθέσει τις απόψεις του μπορεί να στείλει email στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις gmichelpaint@gmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

Η ελευθεροτυπία περιορίστηκε κάτω από καυδιανά δίκρανα ενός νόμου περί τύπου που αποτελούσε πραγματικά παγίδα για κάθε έναν που θα ήθελε να διατυπώσει τους στοχασμούς του κατά τρόπο ελεύθερο, ή ν' αντιπολιτευτεί την κυβέρνηση.

Η ξένη προστασία και η Ελλάδα (14)

Στο προηγούμενο άρθρο, θίξαμε το θέμα της πατρωνίας που καθιερώθηκε και πολιτικά με τον θεσμό της μοναρχίας στην Ελλάδα από τις Μεγάλες Ευρωπαϊκές Δυνάμεις, στα χρόνια μετά την ελληνική επανάσταση. Η πατρωνία πότισε μέχρι το μεδούλι την ελληνική κοινωνία, έτσι που ακόμα και τώρα, στα χρόνια της Δημοκρατίας, η πατρωνία γνωστή σε μας ως «Πελατειακό Σύστημα» αποτελεί το καρκίνωμα της Ελλάδας. Σήμερα θα δούμε, πως η επιβολή της «Ελέω Θεού» Μοναρχίας, χωρίς σύνταγμα, στερήωσε την ανισότητα μέσα στην κοινωνία καθώς η οργάνωση του ελληνικού κράτους ήταν μια αντιγραφή των βαυαρικών φεουδαρχικών θεσμών, χωρίς να λειφθούν καθόλου υπόψη οι ιδιομορφίες της ελληνικής πραγματικότητας. Το κράτος μεταβλήθηκε σε μέγα φεουδάρχη, κατακρατώντας για λογαριασμό του τα πρώην τουρκικά κτήματα, τα λεγόμενα εθνικά, και με την κρατικοποίηση της γης (λιβάδια και δάση) που ήταν το άσυλο των φτωχών καλλιεργητών, ενισχύθηκαν αποκλειστικά οι ενοικιαστές των, τσελιγκάδες μεγαλοκτηνοτρόφοι, ενώ οι φτωχοί κτηνοτρόφοι δεν είχαν εκτάσεις να βοσκήσουν τα κοπάδια τους, παρά μόνο με πληρωμή. Όταν ο Μακρυγιάννης, με τα λίγα δημοκρατικά υπολείμματα της επανάστασης, κατάφερε να πιέσει για σύνταγμα στα 1843, το αποτέλεσμα ήταν μια παρωδία συντάγματος, καθώς δικαίωμα ψήφου είχαν μόνο οι αρσενικοί ιδιοκτήτες γης, και όσοι είχαν επιχειρήσεις με υπαλλήλους. Τους δημάρχους στις μεγάλες πόλεις τους διορίζε ο βασιλιάς και στις μικρότερες ο νομάρχης που εκπροσωπούσε και πάλι τον βασιλιά. Η παιδεία οργανώθηκε εντελώς ταξικά: Δημοτικό για τη μεσαία τάξη, και Γυμνάσιο για την ανώτερη τάξη. Έγινε και συνταγματικά η καθιέρωση της καθαρεύουσας. Ενώ το βαβαροκρατούμενο κράτος είχε ως επίσημη γλώσσα τα γερμανικά!!! Η ελευθεροτυπία περιορίστηκε κάτω από καυδιανά δίκρανα ενός νόμου περί τύπου που αποτελούσε πραγματικά παγίδα για κάθε έναν που θα ήθελε να διατυπώσει τους στοχασμούς του κατά τρόπο ελεύθερο, ή ν' αντιπολιτευτεί την κυβέρνηση. Για να εκδώσει ο έλληνας πολίτης της Οθωνικής εποχής εφημερίδα, έπρεπε να καταθέσει παράβολο 6.000 δραχμών, ποσό τεράστιο για την εποχή, που δεν το διέθεταν οι φτωχοί δημοσιογράφοι. Το στείρο

πνεύμα του μεγαλοϊδεατικού σχολαστικισμού απλώθηκε σ' όλη την πνευματική και καλλιτεχνική ζωή. Καμία θέση δεν είχε στην επίσημη κουλτούρα η παράδοση των μεγάλων δημιουργών του Διαφωτισμού. Χαρακτηριστικό δείγμα πνευματικού απολυταρχισμού ήταν η συμπεριφορά του κράτους και της Εκκλησίας το 1840, στο Θεόφιλο Καϊρη, έναν θρησκευτικό στοχαστή, που είχε απαρνηθεί το δόγμα και προσανατολιζόταν προς μια γενικότερη και φιλοσοφικότερη ιδέα του θεού, τη «θεοφιλανθρωπία», που είχε τις ρίζες της, στη λατρεία του υπέρτατου όντος, όπως είχε γίνει αποδεκτή από τη Γαλλική Επανάσταση. Ο Καϊρης φυλακίστηκε, και εξορίστηκε και τέλος, μετά απνή διωγμό, πέθανε γέρος και άρρωστος στις φυλακές, μάρτυρας στον αγώνα του πνεύματος και της προόδου όπως ο Γαλιλαίος και ο Γιαν Χούς.

Το απολυταρχικό κράτος συνέτριβε κάθε φωνή που ασκούσε έλεγχο στην ξενοκρατία και το παλάτι. Δεν γλίτωσε ούτε ο στρατηγός Μακρυγιάννης ούτε και ο δημοκράτης βουλευτής και δημοσιογράφος Χοϊδά, αλλά και εκατοντάδες άλλες φωνές που έλεγχαν την φαυλοκρατία, τον τραμπουκισμό και τη συναλλαγή στο δημόσιο βίο. Η μοναρχία προβαλλόταν ως σύμβολο ανεξαρτησίας του Έθνους, ως εγγύηση της εσωτερικής συσχίας και της μελλοντικής απελευθέρωσης των υπόδουλων ελλήνων, και βέβαια, της εξασφάλισης της Ευρωπαϊκής βοήθειας. Άμα ανατραπεί ο θρόνος – έλεγαν – η Ελλάδα θα καταστραφεί, θα στερηθεί της προστασίας της χριστιανικής Ευρώπης και ιδιαίτερα της Ρωσίας. Αυτά όλα βέβαια, δεν ήταν τίποτα άλλο, παρά προπαγάνδα. Ο Βασιλιάς δεν ήταν ουδέτερος, ήταν ο εκπρόσωπος των Ξένων Δυνάμεων (που ανταγωνιζόντουσαν μεταξύ τους) για το πια θα έχει τη μεγαλύτερη επιρροή επάνω στο θρόνο και στην ελληνική πολιτική. Ο βασιλιάς ήταν ο μεσαιός κρίκος της αλυσίδας μεταξύ των ξένων και των ντόπιων. Τόσο το παλάτι όσο και, οι ξένοι είχαν συμφέρον η μοναρχία να βρίσκεται πάνω από το σύνταγμα, πάνω από το νόμο. Αυτή η νοοτροπία, ότι ο βασιλιάς ήταν πάνω από το νόμο χαρακτήριζε μέχρι και τον τελευταίο βασιλιά στην Ελλάδα τον περίφημο Παύλο ή και «Κοκό», όπως περιπαικτικά τον αποκάλεσε ο ελληνικός λαός, ο οποίος είχε πει το αμίμητο ότι έχει το δικαίωμα να διορίζει ως υπουργό ακόμα και τον κηπουρό του.

Την άλλη Παρασκευή, «Από τη συνταγματική μοναρχία του Όθωνα, στη βασιλευόμενη δημοκρατία του Γεωργίου του Α'.